

Contents

<i>...a já ti ukážu, jak hluboko králičí nora vede</i>	3
--	---

Žlutá pilulka:

Dává ti schopnost číst a prohledávat mysl kohokoli, kohovidiš, i když je to jen na obrázku. Můžeš taky jejich mysl ‚vypnout‘ a uvést je tak do kómatu.

Zelená pilulka:

Dává ti schopnost měnit se v jakékoliv zvíře.

Modrá pilulka:

Dává ti schopnost létat, plavat a teleportovat se do libovolného místa, přičemž máš odolnost vůči jakémukoli fyzickému nebezpečí.

Oranžová pilulka:

Dává ti schopnost okamžitě dokonale ovládnout každou možnou lidskou aktivitu – sport, práci, bojové umění atd.

Červená pilulka:

Dává ti nadlidskou rychlost, sílu a regeneraci (ale ne nezranitelnost).

Růžová pilulka:

Dává ti schopnost způsobit, aby se do tebe po jediném dotyku zamilovala jakákoli osoba. Efekt lze zrušit dalším dotknutím se dané osoby či osob.

Šedá pilulka:

Dává ti schopnost myslí ovládat jakýkoli stroj nebo elektroniku. Máš taky schopnost při dotyku vytvářet silné elektrické výboje.

Černá pilulka:

Dává ti schopnost vidět až jeden měsíc do budoucnosti.

Až si vyberete pilulku podle vlastních preferencí, pokračujte ve čtení a dozvíte se, jak by to mohlo být dál. Povídka se opírá o [pradávný příspěvek na blogové platformě Tumblr](#) a jeho komentáře. A tady je [povídka v originále na webu autora](#). Titulní obrázek je upravený výtvar Midjourney AI.

...a já ti ukážu, jak hluboko králičí nora vede

Žlutá:

Mysli lidí ti lámou srdce. Ne proto, že by lidé byli zlí, ale proto, že jsou tak dobří.

Nikdo ve svém vlastním životním příběhu není padouchem. Už jsi musela přechít stovky myslí a je to tak úplně pokaždé. Každý si o sobě myslí, že je poctivý člověk, který se prostě snaží přežít pod neustálým náparem okolností, Systému a stovek a stovek kreténů. Nevěří tomu jen tak naoko. Věří tomu naprosto. Skoro tomu věříš i ty sama, když se do čtené mysli ponoříš. Jasně vnímáš tu ucelenou konstrukci důkazů, kterou si na podporu svého příběhu poskládali, a i když ti připadá naivní, chápeš, proč jim to tak zevnitř

nepřijde. Je ti jasné, že pro ně je každá urážka, každý neúspěch, přestože třeba zasloužený, naprosto nečekaným kopancem do břicha.

Když sis vybrala žlutou pilulku, doufala jsi, že se staneš špiónkou, bulvární novinářkou nebo prostě nejlepší obchodnicí na světě. Teď se ti z pomyšlení na cokoli z toho dělá špatně. Na světě je už tak příliš mnoho utrpení. Máš pocit, že něco takového by bylo jakýmsi znesvěcením. Krátce se pokoušíš stát terapeutkou, ale ukáže se, že vědět doopravdy všechno o mysli svého klienta vlastně terapii prakticky znemožňuje. Ať si Freud o obranných mechanismech říká co chce, jsme bez nich bezbranní. Sezení s tebou se nesou ve znamení přesných řezů nejhlubšími nejistotami tvých klientů, střídaných se zoufalým ujišťováním, že i přesto jsou dobrými lidmi.

A taky jsou tu muži. Tak nějak vágně jsi věděla, že neustále myslí na sex, ale neuvědomovala sis, jaký je, ehm, *obsah* některých jejich sexuálních fantazií. Je vůbec *legální* fantazírovat o takových věcech? Chtěla by ses jimi cítit znechucená, ale uvědomuješ si, že kdybys byla pořád tak nadřžená jako bývají oni, dělala bys víceméně totéž.

Vzdáváš to. Necháváš se zaměstnat jako správkyně národního parku. Ne ten typ, který pomáhá lidem s výlety. Ten druhý typ. Typ, který tráví čas v malé chatě uprostřed hor a nikdy s nikým nemluví. Jediný živý tvor, kterého občas potkáš, je medvěd. Vždycky si o sobě myslí, že je dobrý medvěd, hodný medvěd, a že svět, který medvědy nenávidí, má nejvíc zasednuto právě na něj. Nesnažíš se ho z této představy vyvést.

Zelená

První věc, kterou uděláš po užití zelené pilulky, je, že se staneš vrabcem. Vznášíš se nad krajinou a poprvé v životě se cítíš skutečně svobodná.

Zvládneš to asi pět minut, než se na tebe vrhne jestřáb a chytí tě. Ukazuje se, že existuje skvělý důvod, proč si skuteční vrabci celý den jen tak nelétají po nebi. Chvilí předtím, než ti jeho nemilosrdný zobák rozdrtí kosti, se proměníš zpátky v člověka. Padáš jako kámen. Musíš se znovu proměnit ve vrabce, ale jestřáb se pořád drží jedné tvé nohy a odmítá pustit svou kořist jen kvůli této dílčí prohře. Zběsile se ho snažíš vyplašit, máváš rukama a křičíš na něj. Nakonec odlétá s pocitem, že byl podveden, a ty se opět změniš ve vrabce právě včas, abys stihla relativně měkce přistát.

Po několikátýdenní přestávce, kdy čekáš, až se tvoje noha zotaví, se měniš na rybu. Tentokrát jsi chytřejší. Staneš se velkým bílým žralokem, vrcholem potravního řetězce. V těle nepřemožitelného stroje na zabíjení zkoumáš divy oceánských hlubin.

No, zkrátka a dobře, je naprosto nespravedlivé, že existuje něco jako [kolosální kanibalští velcí bílí žraloci](#), a kdybys věděla, že takhle to v přírodě chodí, nikdy by sis zelenou pilulku nevybrala.

Unikneš tak, že se proměníš v modrou velrybu. Modré velryby nic nežere, ne? To si pamatuješ z hodin biologie. Musí to být pravda.

Poslední, co slyšíš, je, jak někdo japonsky křičí „Támhle jedna je!“. Poslední věc, kterou cítíš, je harpuna, která ti probodne lebku. Všechno zčerná.

Modrá

Tak jo. Během jednoho hektického odpoledne zvládneš Florencii, Jeruzalém a Kjóto. Teleportovala ses na vrchol Everestu, protože samozřejmě, a pak na dno Mariánského příkopu. Navštívíš amazonský prales, Saharu a jižní pól. Zabere asi týden, než vyčerpáš všechna turisticky zajímavá místa. Co dál?

Mrkneš se na Měsíc, pak na Mars a pak na Titan. Jenže to všechno je jenom nudnější. Jakmile překonáš rozrušení z toho, že jsi na Marsu, není tam kromě koukání na šutry moc co dělat. Divíš se, že vozítko Curiosity vydrželo tak dlouho neumřít nudou.

Pouštíš se dál. Alfa Centauri A má v oběhu pět planet. Druhá je pokryta vodou. V oceánu ale nevidíš nic, co by vypadalo živé. Čtvrtá má na sobě velkou trhlinu, jako by se téměř rozdělila na dvě části. Pátá má podivné hory podobné krápníkům.

Skutečně zajímavá by byla nějaká planeta s životem, nejlépe inteligentním. Teleportuješ se dál a dál. Tau Ceti. Epsilon Eridani. Střed galaxie. Vidíš tolik geologických jevů, že by z nich vědci na Zemi byli ještě sto let na infarkt i kdyby se o nich byť jen dozvěděli, ale nic jim neřekneš. Avšak nikde není nic živého. Ani želvuška.

Na Zemi se vracíš čím dál méně. Hlad je fyzické nebezpečí, takže tě netrápí, i když si čas od času ráda odpočineš a dopřeješ si teplé jídlo. Ale pak se zase vracíš k práci. Začínáš si myslet, že Mléčná dráha je mrtvá zóna. Co třeba Andromeda...?

Oranžový

Doted' ti nikdy doopravdy nedocházelo, jak jsou všichni naprosto neschopní a jak moc tě to štve.

Byl jsi konzultant, dobrý konzultant, ale měl jsi pocit, že když ovládneš všechny lidské dovednosti, budeš ještě lepší. Tak sis vzal oranžovou pilulku. Další den jdeš jedné technologické firmy radit, jak řídit programátory, a zjišťuješ, že nejenom, že je řídí špatně, ale že ani ti programátoři nepíšou úplně dobrý kód. Jejich systém bys dokázal napsat za polovinu času. Uspořádání jejich kanceláří je zcela v nesouladu s nejlepšími zjištěnými ergonomickými zásadami. A čínský překlad jejich uživatelské příručky obsahuje několik začátečnických chyb, které by měly být zřejmé každému, kdo má alespoň encyklopedické znalosti relativních vět v mandarínštině.

Kdysi jsi četl o něčem, čemu se říká Gell-Mannova amnézie, kdy si fyzikové všimnou, že všechno, co mainstream říká o fyzice, je směšně nesprávné, ale všechno ostatní se jim zdá ok, lékaři si všimnou, že všechno, co mainstream říká o medicíně, je směšně nesprávné, ale zbytek jim připadá v pořádku atd. Ty Gell-Mannovu amnézii nemáš. Všichni dělají všechno špatně úplně pořád a tebe to štve.

Získáš si pověst geniálního, leč obávaného člověka. Všichni tě respektují, ale nikdo tě nechce zaměstnávat. Přebíháš z jednoho odvětví do druhého a obvykle děláš pro šéfy, pro které je daná práce natolik důležitá, že potřeba mít ji udělanou správně převažuje nad jejich touhou vyhnout se kontaktu s tebou.

Jednoho dne dostaneš od saúdskoarabského krále nabídku, jaká se neodmítá. Obává se vzpoury v královské rodině a chce, abys mu jako konzultant poradil, jak by si mohl zajistit stabilní vládnutí. Odjíždíš do Rijádu a zjišťuješ, že v celé té

zemi panuje pěkný bordel. Jeho bezpečnostní složky jsou idioti. Ale král je taky idiot a odmítá ti věřit a poslouchat tvá doporučení. Tvrdí ti, že věci nemohou být tak špatné, jak doopravdy jsou. Ty mu řekneš, že mu to dokážeš.

Neplánoval ses stát králem Saúdské Arábie. Prostě se to tak nějak stalo, když tvá ukázka toho, jak by rebelové v armádě mohli provést převrat, dopadla ještě lépe, než jsi čekal. Někdy zapomínáš, jak neschopní všichni ostatní jsou. Musíš si to neustále připomínat. Ale ne právě teď. Právě teď máš plné ruce práce s budováním svého nového hlavního města. Jak to, že není nikdo, kdo by uměl dobře naplánovat město?

Červený

Vybral sis červenou pilulku. HRUBÁ SÍLA! To je to, co je v ekonomice našeho jednadvacátého století důležité a oceňované, že? Někteří lidé ti říkají, že ne, ale zdá se, že sami moc HRUBÉ SÍLY nemají, takže co o tom můžou vědět?

Staneš se vzpěračem. Dokážeš jednou rukou zvednout tisíce kilo, snadno porážíš konkurenci a vyhráváš tu věc, kterou dávají za odměnu někomu, kdo VYHRÁL VZPĚRAČSKÉ ZÁVODY. To se ale nepromítá do lukrativních smluv o sponzoringu. Nikdo nechce, aby jeho tvář byl kulturista bez pořádného pekáče buchet na břicho, a přestože jsi býval pěkně namakaný, jsi den ode dne vychrtlejší. Tvůj osobní trenér ti říká, že svalovou hmotu si udržíš jen náročnou prací na hranici svých možností, ale zdá se, že tvé možnosti žádné hranice nemají. Všechno je pro tebe tak snadné, že to tvoje tělo dokáže bez námahy. Tvoje HRUBÁ SÍLA s touto možností nějak nepočítala. Kéž by ten problém šlo vyřešit tím, že budeš VELMI SILNÝ.

Možná ti pomůže internet. Vygoogliš si ‚red pill advice‘

[Pozn.překl.: v ČR tato oblast nemá úplně ekvivalent, ale i kdybyste si kvůli tomu tuhle názorovou oblast internetu museli nechat ujít, z kontextu bude dost zřejmé, o co jde]. Zdá se, že stránky, ke kterým ses tím dostal, se sice netýkají tvého konkrétního problému, ale jsou VELMI FASCINUJÍCÍ. Dozvídáš se spoustu překvapivých věcí, které jsi předtím nevěděl o genderových rolích. Zdá se, že ženy mají rády muže, kteří mají HRUBOU SÍLU. To je něco, co se trefuje do tvých zájmů!

Opouštíš okruhy kulturistiky a začínáš navštěvovat noční kluby, kde se neustále chlubíš svou HRUBOU SILOU, abys DOKÁZAL, ŽE JSI ALFA. Spousta lidí se zdá být trochu vyděšená z toho, že hubený chlap bez svalů chodí za každou ženou, kterou vidí, a předvádí svou HRUBOU SÍLU, ale internet ti napovídá, že je to proto, že jsou to BETA SLABOŠI a PAROHÁČI.

Kdysi ti někdo řekl, že věci na internetu nejsou vždycky přesné. Doufáš, že to není pravda. Jak by se dalo zjistit, které z nich jsou nepřesné, pomocí HRUBÉ SÍLY?

Růžová

Vždycky jsi byla hezká, ale nikdy ne *krásná*. Pár klukům ses líbila, ale nikdy to nebyli ti, do kterých ses zamilovala ty. Bylo to vždycky hnusně nespravedlivé. Tak sis vzala růžovou pilulku, aby už tě nikdy nikdo nemohl odmítnout milovat.

Potkáváš Tylera. Tyler je fešák. Nikdy předtím o tebe neprojevil zájem, bez ohledu na to, jak moc jsi s ním flirtovala. Dotkneš se jeho paže. Rozzáří se mu oči.

„Polib mě,” řekneš.

Tyler tě políbí. Pak se zatváří divně. „Proč tě líbám?“ ptá se. „Promiň. Nevím, co mě to napadlo.“ Pak odejde.

Přeješ si, aby ses bývala pořádně zamyslela, než sis vybrala superschopnost, která způsobuje, že se do tebe druzí lidé zamilují, když se jich dotkneš, ale po dalším doteku zamilovanost zmizí. Způsobovat, že se do tebe lidé zamilují, je mnohem míň sexy, když se jich pak nemůžeš dotknout. Začínáš cítit hluboké porozumění pro krále Midase.

Přestaneš randit. Jaký to má smysl? Prostě se jim přestaneš líbit hned, jak se jich dotkneš podruhé. Žiješ sama s partou koček, které vrní, když je hladíš, a pak syčí, když je pohladíš znovu.

Jednou večer sedíš v baru a popíjíš, když k tvému stolu přistoupí muž. „Hej!“ říká, „pěkný vlasy. Jsou pravý? Jsem nejsilnější člověk na světě.“ Jednou rukou zvedne tvůj stůl nad hlavu, aby to předvedl. Jeho HRUBÁ SÍLA a ALFASAMECKÉ CHOVÁNÍ tě okamžitě ohromí. *Musíš* ho mít.

Dotkneš se jeho paže. Rozzáří se mu oči. „Půjdeme ke mně,“ řekneš mu, „ale nedotýkej se mě.“

Zdá se, že ho ta druhá část trochu vyvedla z míry, ale žár jeho vášně je tak silný, že by udělal cokoli, o co ho požádáš. Nastěhujete se k sobě a o několik měsíců později se vezmete. Čas od času tě napadne, jaké by to bylo pohladit ho nebo cítit jeho hubenou ruku na svém rameni. Ale moc tě to netrápí. Jsi úplně spokojená, že spolu můžete jen tak trávit čas, a vychutnáváš si, jak je SILNÝ a ALFA.

Šedý

Technologie! To je to, co je v ekonomice našeho

jednadvacátého století důležité a oceňované, že? Tak! Například od té doby, co sis vzal šedou pilulku, stále větší část národního HDP pochází z bankomatů, které ti vydávají hotovost kdykoli je o to požádáš.

Šťěstí tě nakonec opouští před bankou v Kansasu, kde tě přepadne celé komando agentů FBI. Chvíli zvažuješ, že na ně vystartuješ jako císař Palpatine, ale nakonec zvítězí opatrnost a necháš se zatknout.

Nechceš skončit na pitevním stole v Roswellu a tak vysvětlíš, že jsi prostě jenom skvělý hacker. Vláda ti nabízí dohodu: stáhne obvinění, pokud pomůžeš armádě s kybernetickou bezpečností. Děláš si starosti, že jsi blafoval, dokud si neuvědomíš, že skutečně *jsi* skvělý hacker. A tak se přidáš k NSA a začneš ukázkovou kariéru hackera, který se nabourává do ruských databází, zdržuje íránské centrifugy a čínským vojenským systémům způsobuje havárie v tu nejméně vhodnou dobu. Nikdo tě nikdy nepodezřívá, že jsi něco víc než velmi dobrý programátor.

Opět tě opouští štěstí. Tví nadřízení tě požádají, aby ses naboural do osobních souborů tajemného nového hráče na světové scéně, muže jménem William, který si pro sebe nějak zařídil na Blízkém východě impérium. Nenajdeš nic příliš usvědčujícího, ale předáš, co máš.

O několik dní později ležíš v posteli a usínáš, když do tvého pokoje náhle oknem vletí muž s pistolí v ruce. Bleskově se rozhodneš nařídít pistolí, aby mu vybuchla v ruku. Nic se nestane. Muž se směje. „Je falešná,“ říká. „Je tu jen proto, aby tě vystrašila. Ale jestli budeš krále Williama obtěžovat ještě jednou, přijdu s pořádným nožem.“ Vyskočí zase oknem ven. Zavoláš policii a samozřejmě se do toho zapojí CIA a NSA, ale nikdy ho nechytí.

Pak už se stále ohlížíš přes rameno. *Věděl* to. Jak to věděl? Úroveň detektivních schopností, kterou by musel mít, aby tě vystopoval a přišel na tvé tajemství – to bylo ohromující! Kdo *byl* ten král William?

Řekneš svým nadřízeným, že už na tuhle práci nemáš. Prosí tě, přemlouvají, vyhrožují, že ti obnoví trest, ale ty si stojíš pevně za svým. Nakonec tě převelí na jednodušší úkol na moskevské velvyslanectví. Staráš se o to, aby Vladimiru Putinovi vždycky v podivných nočních hodinách začal zvonit telefon, takže se nikdy nevyspí natolik, aby mohl pořádně přemýšlet. Je to snadná práce, ale vyplatí se to, a žádný vrah už tě nikdy neobtěžuje.

Černý

Sice rozumem víš, že existují lidé, kteří by si vybrali jinou než černou pilulku, ale podobně taky rozumem víš, že existují lidé, kteří jsou schopní vystřílet školu. Neočekáváš tedy, že to někdy *pochopíš*. Jen si přeješ, abys sis býval mohl vzít černou pilulku předtím, než ses musel rozhodnout, jakou pilulku si vzít, abys mohl analyzovat svou budoucnost podmíněnou užitím každé z nich, a udělat tak informovanější rozhodnutí. Ale nebyla to zas tak těžká volba.

Základní princip je následující – máš-li na výběr mezi A a B, slavnostně se rozhodneš pro A a pak vidíš, jak bude vypadat budoucnost. Pak se slavnostně rozhodneš pro B a vidíš druhou možnost. Touto metodou můžeš v každé situaci udělat optimální volbu, omezenou horizontem jednoho měsíce. Možná se nedokážeš rozhodnout, do jaké kariéry se máš pustit, ale rozhodně dokážeš na jedničku zfouknout přijímací řízení.

Ještě k tomu je milisekunda v budoucnosti od přítomnosti prakticky nerozeznatelná, takže ‚vidět‘ milisekundu do budoucnosti ti dává v podstatě kompletní informace o současném stavu celého světa.

Jsi tak nadšený svou vševědoucností a schopností činit téměř optimální rozhodnutí, že ti trvá skoro rok, než si uvědomíš *skutečný* dosah své moci.

Každý první den v měsíci si zapíšeš, co uvidíš přesně za měsíc. A to, co vidíš přesně za měsíc, je list papíru, na který si zapisuješ, co uvidíš přesně za měsíc. Tímto způsobem si můžeš předávat zprávy z libovolně vzdálené budoucnosti – přinejmenším až do své vlastní smrti.

Když to zkusíš, uvidíš se za měsíc v budoucnosti, jak právě dokončuješ psaní dopisu, který bude znít takto:

Milé minulé já:

V roce 2060 vynaleznou vědci sérum nesmrtelnosti. V té době jsme samozřejmě pohádkově bohatí a jsme jedni z prvních lidí, kteří ho mohou užít. V kombinaci s naší schopností vyhnout se nehodám díky pohledu do budoucnosti nám to umožnilo přežít nečekaně dlouho.

Píšu z roku 963 445 028 777 216 n. l. Jsem jedním z poslední stovky lidí v celém vesmíru. Obloha je černá a bez hvězd; nevyhnutelný postup entropie zredukoval téměř veškerou hmotu a energii na nepoužitelné teplo. Superkonfederace Panna, hlavní politické uskupení v této fázi dějin, shromáždila na palubě této vesmírné stanice posledních pár megatun použitelných zdrojů, aby alespoň jedna výspa lidstva mohla nějaký čas vydržet poté, co všechny planety podlehnou. Stanice plní svůj účel už asi

miliardu let, ale palivo už zbývá jen na několik týdnů. Poté už nikde ve vesmíru kromě našich vlastních těl nebude žádná negativní entropie. Viděl jsem měsíc do budoucnosti. Nikdo nás nepřijde zachránit.

Posledních několik bilionů let naši nejlepší vědci zkoumají, jak zvrátit entropii a zachránit vesmír, jak uniknout do jiného vesmíru, který je rozpadu vzdálenější, nebo jak získat energii z odpadního tepla, které nyní vyplňuje většinu prostoru. Všechny tyto možnosti se ukázaly jako nepoužitelné. Nezbývá žádná naděje, kromě jedné věci.

Nemůžu vidět budoucnost, i když je to jen měsíc dopředu. Naše černá pilulka nějakým způsobem porušuje fyzikální zákony. Přestože jsme prozkoumali celý vesmír, lidé nenašli žádný mimozemský druh, ani žádné známky toho, že by takový druh někdy existoval. Přesto někdo černou pilulku vyrobil. Kdybychom pochopili tu sílu, možná bychom ji mohli použít k záchraně reality před jejím nevyhnutelným rozpadem.

Odesláním této zprávy zpět zničím celou svou časovou osu. Činím tak v naději, že v oněch bezstarostných počátcích vesmíru budeš schopen najít osobu, která tyto pilulky vyrobila, a uniknout zkáze tak, jak jsme to my nedokázali.

S pozdravem,

Ty z téměř kvadrilionu let v budoucnosti

ČÁST DRUHÁ

Červený

Udeříš boxovací pytel. Ten praská a jeho náplň se rozprskne

po celé místnosti! Víš, že se to stane! Vždycky se to stane, když udeříš do boxovacího pytle! Tvou manželku to našťve a řekne ti, že nemáte dost peněz na to, abyste si pořád pořizovali nové boxovací pytle, ale ženy nenávidí, když někdo poslouchá, co říkají! To ses dozvěděl na internetu!

Zvoní zvonek. Místo otevření dveří je vytrhneš z pantů, abys ukázal, kdo je tady pánem. Na terase stojí muž v černém. Má na sobě černý plášť a obličej mu stíní černá kápě. Zvedá proti tobě zbraň.

Tohle vypadá jako jeden z přibližně 100 % problémů, které lze vyřešit pomocí HRUBÉ SÍLY! Vrhneš se na muže, ale ten navzdory tvé superrychlosti snadno, dokonce s grácií, uhýbá, jako by celou dobu věděl, že to uděláš. Stiskne spoušť. Uskočíš z cesty, ale ukazuje se, že jsi uskočil do cesty, protože vystřelil přesně do místa, kam jsi uskočil. Něco na tom se zdá velmi divné. Tvá poslední vědomá myšlenka je, že by sis přál mít dost HRUBÉ SÍLY, abys dokázal pochopit, co se děje.

Růžová

Přicházíš z práce domů do obývacího pokoje plného kousků z boxovacího pytle. Tvůj manžel není doma. Domníváš se, že věděl, že mu vynadáš za zničení dalšího boxovacího pytle, a rozhodl se raději vypadnout. To trvá až do chvíle, kdy vejdeš do kuchyně a tam vidíš muže, celého v černém, jak sedí u stolu, jako by tě očekával.

Zpanikaříš a natáhneš se, aby ses ho dotkla. Jestli je to vrah se sekerou nebo tak něco, svedeš ho, omotáš si ho kolem prstu a pak mu nařídíš, aby skočil z útesu a dokázal ti tak svou lásku. Není to nic, co bys už předtím neudělala, i když na to nemyslíš úplně ráda.

Až na to, že tento muž nemá nikde holou kůži. Celé tělo mu zakrývá hábit a dokonce i ruce má v rukavicích. Pokusíš se k němu natáhnout ruku, aby ses dotkla jeho tváře, ale on se ti bez námahy vyhne.

„Mám tvého manžela,” řekne, když vzdáš svou snahu zotročit ho svým kouzlem. „Je naživu a na bezpečném místě.”

„Lžeš!” odpovíš, „nikdy by se nikomu nevzdal! Na to je příliš alfa!”

Muž přikývne. „Střelil jsem ho uspávadlem na slony. Je zavřený v titanové cele pod patnácti metry vody. Nemá šanci utéct ani za použití své HRUBÉ SÍLY. Jestli ho chceš ještě někdy vidět, budeš muset udělat, co ti řeknu.”

„Proč? Proč mi to děláš?” řekneš s pláčem.

„Potřebuji věrnost několika výjimečných lidí,” říká. „Nebudou mě poslouchat jen proto, že je o to požádám. Ale možná mě poslechnou, protože je o to požádáš ty. Chápu, že ty sama jsi dost výjimečná. Pomoz mi získat ty, které potřebuji, a až tady skončíme, pustím tebe i tvého manžela.”

V jeho hlase zaznívá chlad. Chvěješ se.

Šedý

Ta noc s vrahem byla opravdu děsivá. Přísahal jsi, že už se nikdy nebudeš plést do záležitostí krále Williama. Proč o tom vůbec uvažuješ?

„Prosím...” řekla a upírala na tebe své velké smutné oči.

Aha, jasně. Ona. Ani není tak hezká. No, hezká, ale ne krásná. Ale nějak, když se tě dotkla, bylo to jako ve filmu, kde v pozadí slyšíš zpívat sbor andělů. Udělal bys všechno, co řekne. Víš, že to tak je.

„Potřebujeme znát rozvržení jeho paláce,” řekl ten muž v černém. Byl s ní? Chodili spolu? Jestli spolu chodili, tak ho zabiješ. Nezáleží na tom, jak moc je děsivý, nebudeš tolerovat konkurenci. Ale nejspíš spolu nechodí. Všimneš si, jak před ní uhýbá, jako by se bál, že by se ho mohla dotknout.

„A proč vám s tím musím pomáhat já?”

„Simuloval jsem stovky různých způsobů, jak se dostat ke králi. Žádný z nich nemá šanci. Jeho bezpečnost je dokonalá. Jediné, co nám může pomoci, jsou tvé zvláštní schopnosti.”

Sednete si k terminálu. Internet je pomalý, v DC pořád ještě není optické připojení. Žiješ tu už dva roky v jakémsi důchodu, od chvíle, co král William ovládl Rusko a ukončil tak byznys s otravováním Putina. William teď ovládá celý Starý svět, jak všichni vědí, a taky je generálním tajemníkem OSN a papežem katolické i koptské církve. Spojené státy s ním prý žijí v přátelském soužití, ale slycháváš, že jeho příznivci získávají v Kongresu čím dál větší moc.

Potřebné dokumenty získáš během několika minut. „V současné době tráví většinu času v Římě,” říkáš. „Je tam pět různých bezpečnostních systémů. Čtyři z nich dokážu vyřadit. Poslední je složitá kombinace elektrických a mechanických prvků, která není napojená na žádný počítačový systém, ke kterému bych mohl získat přístup.

Jediný způsob, jak ho vypnout, je z řídicího centra, a řídicí centrum je *uvnitř*.”

Muž v černém přikývne, jako by to čekal. „Pojďte se mnou,” řekne. „Postaráme se o to.”

Modrá

V Mléčné dráze je sto miliard hvězd. Každá z nich má v průměru zhruba jednu planetu – některé jich mají mnohem víc, ale spousta jich nemá planety vůbec.

Pokud můžeš každou půlhodinu prozkoumat jednu planetu – a to můžeš, teleportovat se na planetu, rozhlédnout se, jestli jsou na ní rostliny a zvířata, a pak se přesunout na další – trvalo by ti pět milionů let, než bys dokázala potvrdit nepřítomnost života na všech planetách v galaxii.

To není praktické. Ale myslíš si, že by se život mohl rozšířit. Život, který vznikne na jedné planetě, může nakonec kolonizovat okolní planety a hvězdné systémy. To znamená, že nejlepší je odebrat vzorky z různých oblastí galaxie, místo abyste šla hvězdu po hvězdě.

Takže to děláš. Zatím jsi musela vidět asi sto tisíc planet. Některé z nich se vymykaly tvé představivosti. Světy celé z ametystu. Planety s desítkami barevných měsíců, díky nimž noční obloha vypadá jako vánoční stromeček s ozdobami. Planety s černě inkoustovými oceány nebo zelenými měděnými horami.

Ale žádný život. Nikde žádný život.

Před několika lety jsi začala cítit, že ztrácíš kontakt se svou lidskostí. Slíbila sis, že každý rok strávíš týden na Zemi, aby

sis připomněla jediný svět, který jsi kdy viděla a který má obyvatele. Teď ti to připadá jako nepříjemný úkol, otravné omezení. Ale právě proto sis to slíbila. Protože jsi věděla, že tvá budoucí já to neudělají, pokud nebudou muset.

Teleportuješ se do malé velšské vesničky. Tak dlouho jsi byla mimo dosah ostatních lidí, že bys měla začít v malém. Nemá smysl jít přímo na Times Square.

Přímo vedle tebe někdo stojí. Natáhne ruku a dotkne se tě. Nadskočíš. Jak věděla, že -

„Ahoj,” řekne.

Nejsi lesbička, ale nemůžeš si nevšimnout, že je to ta nejkrásnější bytost, jakou jsi kdy viděla, a udělala bys pro ni cokoli.

„Potřebuji tvou pomoc.” Vedle ní stojí muž, celý v černém.

„Měla bys mu pomoci,” říká ti ta nejkrásnější bytost, jakou jsi kdy viděla, a ty okamžitě víš, že uděláš všechno, o co tě požádá.

Oranžový

Jsi ve své pracovně a pracuješ na návrhu rozpočtu na superzbraně na příští rok, když tu slyšíš, že se otevřely dveře. Do místnosti vstupují čtyři lidé, které nepoznáváš. Muž oblečený v černém. Další muž v šedé košili, silných brýlích, a má *chránič kapes*? Pak žena v růžovém, hezká, ale ne *krásná*. Další žena v modrém, která se dívá skrz tebe, jako by byla myšlenkami někde jinde. Všech pět tvých bezpečnostních systémů je zcela potichu.

Stiskneš tlačítko pro přivolání ochranky, ale nefunguje to. Vytáhneš tedy zpod stolu pistoli a vystřelíš; samozřejmě jsi mistr ve střelbě, ale zbraň ti exploduje do obličeje. Dojde ti to. Ta osoba z doby před mnoha lety, která měla moc ovládat veškerou techniku.

Nemáš čas na přemýšlení. Jsi na nohou; ještě že máš černý pásek ve všech bojových uměních, která kdy byla vynalezena. Muž v šedém se snaží vytáhnout zbraň; než ji stihne vytáhnout, kopneš ho do břicha a on se zhroutí. Jdeš po ženě v modrém, ale ta se v poslední chvíli teleportuje na druhou stranu místnosti. To *není fér*.

Chystáš se jít po ženě v růžovém, ale něco v jejím pohybu a něco v postoji ostatních ti naznačí, že *chtějí*, abys na ni zaútočil. Samozřejmě jsi mistr ve čtení mikrovýrazů, takže je ti to jasné jako facka; místo toho se tedy vydáš po muži v černém. Ten se každému tvému útoku obratně vyhne, skoro jako by věděl, co se chystáš udělat, ještě než to uděláš.

Žena v modrém se teleportuje za tebe a tvrdě tě kopne do zad. Spadneš a žena v růžovém tě chytí za ruku.

Je velmi, velmi krásná. Jak to, že ti to předtím uniklo? Pociťíš záchvěv hrůzy, že jsi málem udeřil tak krásnou tvář.

„Potřebujeme tvoji pomoc,” říká.

Jsi příliš zamilovaný, než abys něco říkal.

„Pilulky,” říkal muž v černém. „Umíš je vyrobit?”

„Ne,” řekneš po pravdě. „Samozřejmě, že jsem se snažil. Ale ani bych nevěděl, kde s takovou magií začít.”

„A přitom jsi zvládl všechny lidské práce a činnosti,” řekl muž v černém. „Což znamená, že ty pilulky nevytvořil žádný člověk.”

„Ale žádní mimozemšťané neexistují,” řekla žena v modrém. „Alespoň ne v této galaxii. Strávila jsem roky hledáním. Všude je mrtvo.”

„Je to přesně tak, jak jsem si myslel,” řekl muž v černém. Otočí se k tobě. „Jsi teď papež, že? Pojď s námi. Budeme potřebovat, abys přiměl jednoho chlápka v severní Itálii, aby nám předal něco velmi důležitého.”

Žlutá

Je jaro. V lese je to tvé oblíbené roční období. Sníh roztál, divoké květiny začaly kvést a medvědi se probouzejí ze zimního spánku. Jdeš dolů k řece, když najednou někdo vyskočí zpoza stromu a dotkne se tě. Vykřikneš a pak si najednou všimneš, jak je krásná.

Zpoza stromů se vyhrnou další čtyři lidé. Napadne tě, že jeden z nich by mohl být král William, nový světový císař, i když to nedává smysl.

„Asi se divíte, proč jsem vás dnes všechny svolal...” řekl muž v černém. Ve skutečnosti tě to nezajímá, alespoň ne úplně v těchto souvislostech, ale zdá se, že žena v růžovém pozorně poslouchá, a tak děláš totéž v naději, že na ni uděláš dojem.

„Nějakým způsobem – a nikdo z nás si přesně nepamatuje jak – si každý z nás vzal pilulku, která nám dala zvláštní schopnosti. Moje mi umožnila vidět budoucnost. Viděl jsem až na konec času a dostal jsem zprávu od posledních lidí ve

vesmíru. Pověřili mě úkolem najít lidi, kteří tyto pilulky vytvořili, a zeptat se jich, jak by se dala zvrátit entropie.

Ale sám jsem to nemohl zvládnout. Věděl jsem, že je tu dalších sedm lidí, kteří si pilulky vzali. Jedna z nás - Zelená - je mrtvá. Další - Červený - neměl čím přispět. My ostatní jsme tady. S pomocí Růžové, Modré a Šedého jsme požádali o pomoc Oranžového a jeho celosvětovou organizaci. Teď jsme připraveni na závěrečnou fázi plánu. Žlutá, ty umíš číst myšlenky i z obrázku, že?"

Žlutá přikývne. „Ale musí to být skutečná fotografie. Nemůžu jen tak nakreslit figurku, prohlásit, že je to prezident, a přečíst mu myšlenky. To už jsem zkoušela.”

S Černým to nehne. „S pomocí Oranžového, který je kromě mnoha jiných úspěchů současným papežem, jsem získal Turínské plátno. Dokonalé fotografické zobrazení Ježíše Krista, vytvořené nějakou neznámou technologií v prvním století. A Ježíš, jak mi bylo řečeno, je vtělením Boha.”

„Jako současný papež bych toto hodnocení asi měl potvrdit,” říká Oranžový. „I když jako současný generální tajemník OSN jsem znepokojen vaší nábožensky fanatickou doslovností.”

„Oranžový umí všechno, co umí lidé, ale tvrdí, že pilulky vyrobit nedokáže. Modrá prohledala celou galaxii a tvrdí, že žádní mimozemšťané nejsou. Zbývá tedy jen jeden podezřelý. Ty pilulky musel vyrobit Bůh, což znamená, že musí vědět, jak to udělat. Pokud dokážeme číst jeho myšlenky, můžeme ukrást jeho tajemství.”

„Jako papež,” říká Oranžový, „to musím co nejdůrazněji odsoudit. Ale jako lukasiánský profesor matematiky v

Cambridge musím přiznat, že mě tato příležitost k rozšíření našich znalostí zaujala.”

Černý si ho nevšímá. „Žlutá, zhostiš se svého úkolu?”

Nechceš se na tom podílet ani za mák. „Tohle je šílené. Pokaždé, když někomu přečtu myšlenky, tak toho lituji. I když to je malé dítě, medvěd nebo cokoli. Je to na mě příliš. Nedokážu se vyrovnat se všemi těmi jejich pocity viny a smutku a zničenými sny a vším. V *žádném případě* se nehodlám dotknout mysli samotného Boha.”

„Prosím?” zeptá se Růžová se svýma velkýma smutnýma očima.

„Hm,” řekneš.

„Copak ty nevíš, jak to dopadne?” zeptá se Modrá. „Proč jí prostě neřekneš, co se stane?”

„Hm,” řekl Černý. „Tohle je vlastně jediná věc, kterou nejsem schopen vidět. Myslím, že kontakt s Bohem je ze své podstaty nepředvídatelný nebo tak něco.”

„Mám z toho *tak* špatný pocit,” řekneš.

„Ploosíííím?” řekne Růžová. Fakticky řekla ploosíííím.

Povzdechneš si, vezmeš plátno a zadíváš se do očí podivně fotograficky negativního Ježíše.

Černý

Píše se rok 963 445 028 777 216 našeho letopočtu a ty se nacházíš na vesmírné stanici obíhající kolem jádra Galaxie.

Další vzpomínka po předání Turínského plátna Žluté je probuzení na nemocničním lůžku. Doktor ti sděluje, že jsi byl posledních jedenačtyřicet let v kómatu.

Žlutá zřejmě po přečtení Božích myšlenek úplně zešílela. Neznáš podrobnosti a ani je nechceš znát, ale okamžitě se rozzuřila a použila své superschopnosti, aby vypnula mysl všech v okruhu, včetně tebe i sebe. Všichni jste upadli do kómatu a pravděpodobně byste zemřeli hladu uprostřed lesa, kdyby příznivci Oranžového nevyhlásili celosvětové pátrání. Odvezli jeho tělo a těla jeho přátel zpět do Říma, kde jim byla poskytnuta nejlepší možná lékařská péče, zatímco jeho říši vládl správce.

Po jedenačtyřiceti letech Žlutou postihl infarkt a zemřela, čímž se zlomilo kouzlo a osvobodilo vás ostatní. Kromě Modré a Šedého. Ti zemřeli také. Zůstal jsi jen ty, Oranžová a Růžová.

Ah, a Červený. Najal sis přítele, aby ho hlídal v jeho titanové vězeňské cele, a jakmile bylo jasné, že se už nikdy nevrátíš, slitoval se a pustil ho. Červený si od té doby vydělával na skromné živobytí prodejem nejhorších kulturistických videí na světě. Byla tak špatná, že si získala jakousi ironickou popularitu. Vypátral jsi ho, a když ho Růžová poprvé po více než čtyřiceti letech uviděla, rozběhla se a objala ho. On jí objetí oplatil. Trvalo několik hodin laškování, než jí došlo, že se nic nestalo, když se ho dotkla podruhé. Něco něco pravá láska, ta síla byla celou dobu ve vás?

Ale ty jsi měl zásadnější úkoly. Správci Oranžové říše nebyli příliš nadšeni z toho, že jejich figurální panovník náhle vstal z mrtvých, a jeho pozice byla na chvíli nejistá. Požádal tě, aby ses stal jeho rádcem, a ty jsi přijal. S tvou pomocí se mu podařilo znovu získat trůn. Jeho prvním činem bylo

financování výzkumu séra nesmrtelnosti, o kterém jsi slyšel a které bylo objeveno přesně podle plánu v roce 2060.

Roky plynuly. Oranžová říše začala kolonizovat nové světy, pak nové galaxie, až se o tisíce let později přejmenovala na Superkonfederaci Panna. Zrodili se noví lidé. Byly vynalezeny nové technologie. Byly dobývány nové hranice. Až nakonec začaly hvězdy jedna po druhé pohasínat.

Tváří v tvář blížící se tepelné smrti se Oranžový rozhodl soustředit všechny zbývající zdroje zde, na jediné stanici ve středu galaxie, která by přečkala konečnou zkázu tak dlouho, jak jen to bude možné. Po miliardy let spalovala své zásoby paliva, zatímco závěrečná zkáza se přibližovala víc a víc.

A pak se stal zázrak.

EPILOG

Červený

Tahle vesmírná stanice je DOKONALÁ! Jsou tu lasery a holopaluby a spousta LUXUSNÍCH KUND! A jediné, co musíš dělat, je otáčet obří turbínou několik hodin denně.

Jednou se ti to snažil vysvětlit jeden z těch troubů v bílých pláštích. Říkal, že tvoje HRUBÁ SÍLA je vědecky nemožná, protože nejíš ani nepiješ víc než ostatní, nevdechuješ víc kyslíku než ostatní a jsi vlastně celkem malý a vychrtlý, ale přesto jsi dost silný a rychlý na to, abys tisíckrát za minutu otočil obří turbínou.

Blábolil o termodynamice. Říkal, že každý jiný proces ve vesmíru spotřebuje nanejvýš tolik energie, kolik do něj

vložíte, ale že tvoje síla se zdá být téměř neomezená bez ohledu na to, kolik energie přijmeš jako potravu. To tě dělalo něčím výjimečným. To z tebe dělalo „nový zdroj energie“, který mohl fungovat „nezávisle na vnější negentropii“. Nebyl sis jistý, co to celé znamená, a upřímně řečeno, ten vědec ti připadal tak trochu jako BETA SLABOŠSKÝ PAROHÁČ. Ale ať už šlo o cokoli, slíbili ti, že když budeš každý den otáčet touhle turbínou, můžeš mít tolik LUXUSNÍCH KUND, kolik budeš chtít, a budeš SUPER ALFA.

Jednou ses dokonce setkal s jeho šéfem, králem Williamem. Řekl ti, že část energie, kterou vyrobíš, bude pohánět stanici, ale zbytek půjde do skladu. Že se postupně během miliard a miliard let nahromadí víc a víc uložené negentropie, až to bude stačit na restart vesmíru. Že to bude cyklus – nově zrozený vesmír trvající několik miliard let, který se zhroutí do temného období, kdy se musí nahromadit nová negentropie, a po něm opět další vesmír.

Všechno ti to šlo jedním uchem tam a druhým ven. Ale jedna věc ti utkvěla v paměti. Když odcházel, král poznamenal, že je ironie, že přestože selhaly harvestery černých děr, červí díry a tachyonové kondenzátory, všechno zachránil jeden náhodou opravdu silný chlapík.

Vždycky jsi v hloubi duše věděl, že to, co je opravdu důležité, je HRUBÁ SÍLA. A tady, na konci všeho, tě hluboce těší, že se konečně ukázalo, že jsi měl pravdu.